

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: גליקין	שם פרטי: ולדימיר
---------------------	---------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדת: גליקין		בלועזית glikin	
שם פרטי איתו נולדת: ולדימיר		בלועזית vladimir	
עיר לידה: צ'רניגוב		בלועזית chernigov	
שם פרטי ושם משפחה של האב: מיכאל גליקין		שם פרטי ושם נעורים של האם: רבקה שפירא	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: דונייצק		בלועזית donetsk	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		צ'יקמנט, קזחסטאן	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: צ'יקמנט		תאריך השחרור: סוף 1943	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור דונייצק	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי		שנת עליה: 1994	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	

קורותיך לפני המלחמה

הייתי בן 4 וגרנו בדירת שני חדרים בבניין של 4 קומות. בחדר אחד ישנו ההורים ובשני אני, אחותי לינה (בת 15) ואחי בנימין (בן 13). בבניין שלי גר חבר קרוב (אלכס גולדבר), שהוריו קנו לו מכונית עם פדלים אך הוא היה קטן מדי מכדי להגיע אליהם. אבא עבד כרו"ח ראשי ברשת של חנויות בעיר ואימא שימשה כעקרת בית. היה לנו קשר הדוק עם המשפחה המורחבת והיינו נפגשים איתם לעיתים קרובות.

בתקופת החגים, קרובי משפחה היו מגיעים אלינו ולבושים בהידור. ההורים הכינו מאכלים כמנהג המסורת. לא רציתי ללכת לגן ורק חיקיתי שאימא תאסוף אותי. לאחר מכן, אימא ואני היינו מטיילים בחנויות וברחבי העיר.

קורותיך בזמן המלחמה

בספטמבר 1941 החלו להישמע אזעקות ברדיו, בזמן שמטוסי הגרמנים החלו להפציץ את דונייצק. כתוצאה מכך, פחדתי לישון לבד והורים היו לוקחים אותי לישון במיטתם. במשפחה דיברו על אפשרות של בריחה כי ידעו שהגרמנים רוצים להרוג יהודים וכשהחלו ההפצצות ידענו שאין מנוס ושצריך לברוח. באותה תקופה, קמו ארגונים שעזרו ליהודים לברוח, שחלקם לא היו ארגונים יהודיים.

כשהבנו שעלינו לברוח התחלנו למכור את חפצנו (למשל: סיר מנחשת ששימש להכנת ריבה), במשך 3 חודשים. לאחר שסיימנו, הגיעה משאית לאסוף אותנו יחד עם סבא וסבתא. לקחנו איתנו מצעים, בגדים ומעט אוכל. המשאית לקחה אותנו אל תחנת רכבת. בתחנה אימא הלכה עם סבא ואחי להוציא את תכולת הקרון שהיה מלא בעצים. בקרון הצטופפו כ- 150 איש שמיועד לסחורות. בזמן שהעברנו את חפצנו לקרון החלו הפצצות ממטוסים ותוך כדי הצבא ניסה ליירט אותם. הגרמנים לא הצליחו לכבוש את האזור ומיהרנו לברוח משם. הרכבת הייתה בדרכה מזרחה וגם אז המשיכו ההפצצות ואדם אחד נהרג. בדרך היו עצירות עקב תנועה של כוחות של חיילים שקבלו עדיפות. הרכבת הייתה עוצרת בשדות כדי לאפשר לצבא לעבור. בכל עצירה אנשים ניצלו את ההזדמנות כדי לעשות את צרכיהם, בישולים וברגע שהקרון עמד לעזוב, כשצלצל לעלות, מיהרנו להספיק לעלות אליו. במהלך הבריחה שערכה כחודשיים עצרנו בעיר ששם תושבי המקום נתנו אוכל בחינם אבל לא לחם. הפלגנו בנהר וולגה עד אסטרחאן ומשם המשכנו מזרחה ברכבת. שם נהייתי חולה בשפעת והרופאים שהיו בקרון הסמוך לנו נקראו ע"י אימא לטפל בי. פחדתי שיעשו לי זריקה ולמזלי מכיוון שהייתי בקומה העליונה הרופא לא הצליח להגיע אלי והתלוצץ שהוא לא היה אמור להגיע לקרקס כי אין ביכולתו להגיע לגובה הנדרש ובמקום זריקה קבלתי כדורים. כשהגענו לתחנת קזיל-אורדה כבר הבראתי וכולה הייתה מכוסה שלג. סבי שכר גמל עם מזחלת כדי שנוכל להגיע לכפר המרוחק כ- 10 ק"מ משם.

בברצ'יגור גרה דודתי ובעלה עבד במכרות הפחם בעיר. סבתא אמרה לכולנו לפשוט את הבגדים ולזרוק אותם למשרפה כי היינו מלאי פרעושים. בכל יום הייתה מגיעה קזאחית מחליפה איתנו בחלב גמלים תמורת תה ירוק שספקנו לה. היא הגיע לאשקובית שבה גרנו (בית עץ מטעם המדינה) באופן זמני. קבלנו הספקה של חצי קילו סוכר בחודש מהשלטון המקומי לפי כרטיסים שהוקצו לנו. באותה תקופה, סוכר נתפס בעיני כפרס החשוב ביותר שיכולתי לקבל. אבי הגיע בשלב מאוחר יותר וכולנו עברנו לצ'ימקנט. משם לקחו את אבי לצבא. גרנו ליד מקום שהיה מיועד לאימוני טייסים. אחותי הייתה בת 16 והטייסיים היו מחזרים אחריה וזורקים לה פתקים בזמן הטיסה.

היינו שם עד 1944 ובשנה זו אבי חזר מהמלחמה וגם חזרנו לדונייצק. בחדר האוכל קבלנו מרק צבים, כנהוג בקזחסטאן. אחי עבד כמקרין סרטים והיה לו חמור משלו.

קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

סיימתי בית ספר בדונייצק ואח"כ באוניברסיטה למדתי תואר שני בהנדסת פחם ואז עשיתי תואר שלישי בכלכלה. בהתחלה עבדתי במכרות פחם ומאוחר יותר שמשתי כמרצה באוניברסיטה אחרת המתמחה בכלכלה ובניהול. היו הרבה גנבים באוקראינה ופחדתי על ילדיי ונכדיי ולכן ב- 1994 עלינו לישראל.

חייך בארץ

הגעתי עם אשתי, בניי ושתי נכדותיי, אימה של סבתי לבת ים. לא יכולתי ללמוד עברית בשלב זה של חיי, 57, וזה מאוד ציער אותי כי הייתי יכול ללמד את מה שלמדתי באוקראינה. לפיכך, עבדתי בבנייה אח"כ כפועל במפעל.

מסר: אני מודה לישראל וזו ארץ טובה לגור בה. צריך להיות פשוט בני אדם ולא לצפות שהמדינה תעזור אלא תמיד להתקיים בזכות עצמך. ליהודים קיים פוטנציאל גדול והם צריכים להוות דוגמה לאורח חיים תקין.